

Briljantni umjetnik nakon 30 godina izlaže u Zagrebu

VOJO STANIĆ

Slikar pomaknute svakodnevice

• MELJENKO JERGOVIĆ

Kasno je ljeto 2008, sezona je na izmaku, stižemo u Herceg Novi, sprijateljicom Gukom, dubrovačkom galeristicom, idemo u posjet Voju Staniću. Auto smo parkirali negdje u brdu, spuštamo se niz skaline prema moru, pokraj guštika po dvorištima napuštene vile, uz prašume palmi i oleandara. Sve je u međuvremenu nekako zaraslo, ili je vazda tako bilo, samo što se u djetinjstvu nije vidjelo. Pokazujem im kuću koja je pripadala Udruženju književnika Bosne i Hercegovine, bio je to nečiji legat, više se ne sjećam čiji, i pripovijedam kako je u Herceg Novinu ladanje dolazio Ivo Andrić. Kuća je sva zarasla u korov i bršljan, prozori su prašnjavi, okna u paučini, nikoga tu već dugo nije bilo, ali se zbog nečega što više ne vrijedi objašnjavati pred tom kućom još uvijek osjećam kao domaći, premda nikada u nju nisam privirio.

Izbijamo na rivu, pred staru željezničku stanicu pruge koja je do pod kraj šezdesetih vodila od Čapljine, pa kroz Popovo polje, spuštala se u Gruž, i nastavljala kroz Župu dubrovačku, te gornjom konavoskom bandom, do Herceg Novog i Zelenike.

Glas protiv rata

Prije nekoliko godina tu je Emir Kusturica otvorio kino i kavanu. Pedesetak metara niže, gdje je nekada parna lokomotiva izdisala prije nego što će se zaustaviti, škripali kotači, a pospani pogledi probijali se kroz čađavo staklo, stojimo pred kamenom Vojovom kućom. Ta je kuća, jednom davno, bila carska i kraljevska, austro-ugarska carinarnica, posljednja na pruzi od Beča prema Jadranu. Uz nju je restoran s terasom na kojoj skoro da i nema gostiju. Tek za prvim stolom uz more, pristigla odnekud iz unutrašnjosti, sjede četvorica kaludera u svećanim mundurama, s velikim posre-

Nastavak na stranici 22